

olnud. Tema arvates ole ristirahwa Jumal, kes peab näägemata olema, hobuse seljas istumas ja tema jalgu juhatamas. Sellepärast oleks tarwis enne nartfuga ristirahwa Jumala, hobuse selja peält maha pühkida ja siis ueste asja katsuda. Nenda tehti siis, aga hobune tõstis teist korda pahema jalga üle oda ja nüüd hüüdsid loid, et Tiitrik pidi eluse jääma. Et siis nende arvates nende wanad jumalad ise ses nõus olid, anti Tiitrikule luba Tooreidase elama jääda ja armuõpetust kuulutada.

Selle järel juhtus lugu, mis läbi risti-ust hakas enam juurt võtma ja figgima. Liivi rahwa wanem, kes kõige wäggewam ja kuulsam teiste seas oli, nimega Kube ehk Kobe, oli wägga raskest haige. Tema kutsus Tiitrikut enese juure ja tõutas temale, et kui tema teda terweks teeks, et ta tahab risti-ustu heita. Nüüd oli Tiitrik kül kimpus, sest arstimisest ja rohtude prokimisest ei teadnud tema ühtegi. Kube aga oli wäggew mees, kaugele ümberkaudu olid rahwas tema walitsuse al, pealegi oma wapruse, tarkuse ja headuse läbi kõige Liivi rahwa juures kuulus ja auustatud. Seepärast oli Tiitrikul kül karta, kui tema teda mite terweks ei saaks teha, ehk et tema pealegi weel ärasureks, et temal siis elu enam ei oleks, sest et siis wist rahwa hulk tema peale kipuks ja teda äratopaks. Aga teisest tundis tema ka ära, kui tema teda terwisele aitaks, et siis rahwas teda wististe auustaks ja õige Jumala hakkas uskuma. Jumala peäle lootes ja Teda paludes lubas katsuda

Kubet terweks teha. Siis korjas loidi suggu rohta ja juuri, ilma et tema neid tundis, tõukas neid ühtes kofku ja andis neid Kubele. Aga Jumalat palus tema wäggewalt, et Tema selle rohu õnnistaks. Kube sai terweks ja nenda luida tema lubanud, wõtis tema püha ristimist wastu ja temaga ühes suur hulk tema sõbradest. Et Kube risti-ustu wastu wõtis oli suureks kasuks, sest et tema, kes rahwa wanem ja pealik oli, pealegi ni wägga auustatud ja armastatud, heltsid palju tema järel ka risti-ustu. Säärast aga, et tema suure armastusega ja tõe waimuga usust kinni hakkas ja kinni pidas, on tema suureks abiks olnud, et risti-ust meie Maal wõimust wõitis. Sellepärast peaks selle mehe mälestus kõige Maarahwale kalliks ja armas olema.

Kobe pärast ristmist hoidis Kube kõigest südamest risti-ustu poole ja tegi kindlat sõbrust ka Meins hartiga, keda tema iggapidi nõu ja teoga aitis kõige häda sees. Mõnda kiusamist ja põlgamist oli Kubel kül selle läbi kannatada, sest risti-inimene olla sai tema seega rahwa poolest seda aegu kül enam häbiks kui auuks peetud. Aga tema ei holinud sest ühtegi, waid jäi kindlaste risti-ustu.

Aastal 1192 läks Reinhart Saksa maale Bremen linna selle nõuga, et tahtis ülemat piiskopi, kes teda seia oli saatnud, paluda, weel enam õpetajaid ja koolmeistrid laskida ja ka piiskopi, kiriku walitsuseks selle Maale seada. Kube pafus ennast temaga seltsis Saksa maale minna, mis Remhardil